

22 koraka

Korak 22.

Krv nije bila crvena. Ne stvarno. Bila je tamna, gusta, s mirisom starog željeza i nečeg što nije trebalo biti tu. Ruke su joj drhtale, ali ne od straha – strah je bio daleko, zapeo u nekim ranijim koracima. Ovdje, sada, u 22. – postojala je samo tišina i pitanje: jesi li sada dovoljno tiha da te nitko više ne traži?

Tišina nije odgovorila. Samo je legla oko nje, kao stari kaput koji više ne grije, ali je jedini koji još pripada tijelu.

Negdje, u trepavicama, još je nosila sliku zida, sliku hodnika. Koji su bili svjedoci. Koji ništa nisu rekli kad je prvi put zadrhtala.

Korak 21.

Prozor je bio otvoren, ali nije bilo vjetra. Svjetlo iz ulične lampe lomilo se o staklo kao o isprani pogled. Ona je zurila u prazninu. Mrak nije ulazio, nije izlazio, samo je postojao.

Netko bi rekao da je to bila nesreća. Ona bi rekla da je to bio red.

Red kao u starim molitvama, kad se ne zna više kome se govori, ali se svejedno šapće.

Ispod noktiju, još je bila zemlja, ne s groba, već iz nekog vrta iz djetinjstva. Gdje je zakopala stvar koju nitko nije smio naći.

Korak 20.

Počela je brojati. Ne znaš zašto ljudi broje kad su na rubu. Koraci, otkucaji sata, boje zidova, rečenice koje nikad nisu izgovorili.

Njeno brojanje bilo je tiho, unutarne. Kao da će joj brojevi spasiti razum.

Ali nisu.

Brojevi nisu znali da se između 3 i 4 skriva dan kad je netko zaboravio zatvoriti vrata. Da se između 9 i 10 skriva netko drugi, netko tko je trebao reći “ne” umjesto “pusti”.

Korak 19.

Telefon nije zazvonio. Nikada više. Broj koji je nekada bio spas, sada je bio samo oznaka tišine. Broj koji je znao njeno ime.

Broj koji je znao kako joj glas puca kad laže da je dobro.

Sad je bio mrtav. Ili ona? Ili on?

U imeniku još stoji kao “moje svjetlo”. Ironično. Svjetlo nikad nije ni došlo.

Zasvijetlila je samo istina: neki pozivi nikad ne stignu jer nitko ne zna da trebaju postojati.

Korak 18.

Vratila se u hodnik. Hodnik u kojem se sve događalo. Hodnik u kojem se nitko nije smio zaustaviti. Hodnik u kojem je prvi put shvatila da dom ne znači sigurnost, nego mjesto gdje najviše boli.

Tu su bile pločice s pukotinom u obliku slova I. Ili možda to nije bilo slovo. Možda samo rana.

Sjećanja na one cipele koje su škripale samo kad nitko nije slušao.

Korak 17.

Imala je devet godina kad je naučila da šapat nije isto što i molitva.

Da zatvorena vrata ne znače privatnost nego granicu.

Granicu između nje i tišine. I nečijih cipela što su dolazile svake subote. One cipele koje nisu znale kucati.

Nisu ni trebale. Imale su ključ. I znanje o slabosti koje nije smjelo rasti.

Korak 16.

U školi je šutjela. Imala je glas samo kad je pisala.

Papir nije pitao. Papir nije dirao.

Papir nije gledao s očima koje mjere koliko vrijediš kad plačeš.

U bilježnicama je crtala kuće bez prozora. I likove bez ruku. Jer ruke mogu biti sve – i nježne, i jezive, i tihe kad pritisnu prejako.

Korak 15.

Prvi put je zaboravila kako izgleda sunce. Zastori su bili spušteni tri dana, možda četiri. Iz kreveta nije izlazila.

U ogledalu nije vidjela sebe, samo siluetu. Sliku koja više nije imala obrisa.

Postojala je samo kontura. Bez sjene. Bez glasa. Bez imena.

Kao da je netko izbrisao ono što nije trebao dotaknuti.

Korak 14.

Zvali su je "čudna". Nije znala kako da objasni da je bol često uredno posložena iza zuba, i da ljudi koji ne viču mogu ponekad najglasnije krvariti.

Nosila je osmijeh kao flaster.

I uvijek je znala kamo da pogleda da ne vidi.

Korak 13.

Zaljubila se. Nije trebala.

Njegove ruke bile su tople, ali njegove oči su bile gladne.

Ljubav je bila obećanje – koje je grickalo iznutra, malo po malo, dok nije ostalo ništa osim krivnje i njenih pregrianih dlanova.

Naučila je da ljubav zna prerusiti predatorstvo. Da "lijepa si" može značiti "lakše te slomiti".

Korak 12.

Pukla je šalica. Tako obično.

Stajala je nad njom pet minuta, gledala porculan kao da se u njemu krije poruka.

Bio je razbijen kao ona. Bez vrijednosti. Bez ljepote. Bez smisla.

Ali nijedan komadić nije se žalio što više ne pripada

Korak 11.

Noćna mora koja se ponavljala: voda. Crna, gusta, diše pod njenom kožom.

Zna da tone, ali nitko je ne gleda.

A želi da je vide. Samo na trenutak. Samo dok ne nestane.

San je uvijek završavao isto, kapcima koji ne žele da se otvore.

Korak 10.

Zapisala je na papir: "Ako umrem tiho, hoće li me itko šutjeti s ljubavlju?"

Nitko nije odgovorio. Nije ni očekivala.

Papir je ostao bijel oko rečenice, kao da su i slova znala da je bolje da se ne šire dalje.

Korak 9.

U ormaru je čuvala kutiju. Unutra – dlaka, slomljena naušnica, fotografija ruke, komadić plave vrpce, i jedno pismo koje nikad nije poslano.

Kutija je bila njeno srce.

Zatvorena, neotvorena, opasna.

U njoj su bila imena. Ali bez slova.

Korak 8.

Počela je trčati. Ne da pobjegne, nego da ostane ispred.

Iscrpljenost joj je bila draža od panike. Bol u plućima bila je jedina koju je mogla kontrolirati.

U trčanju nije bilo pitanja. Samo ritam. Kao srce koje se pretvara da još pripada nečemu.

Korak 7.

Psiholog je pitao: "Kako biste opisali sebe u tri riječi?"

Odgovorila je: "Tišina, lom, hladnoća."

Nije zapisao.

Nije znao što da s tim učini.

Ali ona je znala, to su bile riječi koje se ne prevode, samo se prepoznaju.

Korak 6.

Otvorila je staru ladicu. Unutra – rokovnik.

Počela je pisati ponovno, ali ne o ljubavi.

Pisala je o smrti. Ne o smrti tijela, već smrti dodira, riječi, pogleda.

Smrti koja se ne vidi, ali ne prestaje.

Na marginama su bile crte, kao tragovi na zidu visine djeteta koje više ne raste.

Korak 5.

Jednom je šaptala kroz prozor: "Ako me više ne bude, hoće li i dalje svitati?"

Zvuk joj se vratio s odgodom, kao da čak ni zidovi nisu bili sigurni što reći.

Možda je netko čuo. Možda je netko zaspao s tim šaptom pod kožom.

Korak 4.

Zamislila je život bez boli. Bio je to kratak film u glavi. Previše boja. Previše buke.

Osjetila je mučninu.

Kao da je svijet bez boli bio strano tijelo koje njezin um ne zna prihvatiti.

Jer kad bol ode, ostane samo pitanje: što sad?

Korak 3.

Ruka joj je prvi put zadrhtala dok je držala nož, ne zato što je htjela, nego zato što je znala da može.

I da nitko ne bi pitao zašto.

Nož nije bio oružje. Bio je granica. I ogledalo.

U tom rezu, na trenutak, sve je imalo smisla.

Korak 2.

Netko je rekao da je sve u glavi.

Ona je znala: nije.

Nije sve u glavi. Neke stvari su pod kožom, u kostima.

U tišini između otkucaja. U koracima koji se više ne čuju.

U dodirima koji bole i kad ih se ne sjećaš.

Korak 1.

On je ušao u sobu i rekao: "Zar opet šutiš?"

Ona je odgovorila bez riječi.

Samo pogledom.

Pogledom koji je prošao kroz sve zidove, kroz sve godine, kroz sve korake, natrag do početka.

Do trenutka kad je sve moglo biti drugačije.

I tako – krenula je od kraja prema početku, ali ništa se nije promijenilo.

Osim nje.

Više nije brojala.

Samo je hodala.

I u svakom koraku nosila ono što nitko nije znao imenovati, ali jest postojalo.

I izjedalo je. Drhtalo joj je u rukama.

Do zadnjeg.

22.

PONISTRA